

Ngàn năm tháp mãi vườn cao

Cư sĩ Liên Hoa

Ngôi lảng nghe người kể lại
Con đường ngày đó, bụi còn vương lấm tám
Có những hàng cây xanh,
Tàn lá xum xê che phủ, cho nhiều bóng mát
Con sông nhỏ uốn mình, nằm trải dài
nước trong veo, chảy vui đùa, kéo theo lời róc rách

Ngôi chùa cổ kín, mái cong, trổ rêu xanh thắm
có ngọn tháp bảy tầng, vườn cao
như nhiều mảnh đời chấp nối, thành hình
in bóng trên nền trời xanh rộng mở
đôi tay trần đỏ vườn, cao chót vót trên nhiều tầng tháp cổ
tiếng chuông ngân, lùa bao cảnh vật vào thính lảng
chuông tự vang xa, hay do người canh vừa thỉnh ?
câu hỏi ngàn đời vẫn trầm mình thảo thức
Vườn hoa, ôi ngút ngàn là hoa, nở rộ, chen lẫn nhiều màu sắc
hương thơm lảng đăng, diu tâm vào cõi xa xăm

Này em! Hãy giữ dùm ta vụn loài thơ dại
cánh bướm đang vờn mình đâu đây
không gian nhỏ, chỗ nảy sinh của tình người
dai dẳng theo hương, theo hoa, theo mùi trầm thắm dịu
bướm thành thơ, bỏ quên hương sắc
bỏ tâm, bỏ ngộ, bỏ đường đi
tiếng chuông vẫn ngân dài, đem theo lời nhắn vào tâm người
con trăng rùng mình, lảng đong, hát vang lên lời ca
hồn vũ trụ nhiệm mầu, bàng bạc hương trắng
Hãy cùng nhau gom trắng lại, bàn tay kín không kẽ hở
đừng để trắng khỏi rơi xuống, hoa tâm mùa mĩn
lan man bụi trần, vụn dại bước chân
Cơn mưa pháp năm nào vẫn tràn đây rơi xuống
lời pháp, lời hoa, lời Đa Bảo, lời tâm huyết Thường Bất Khinh
lời của Một Con Đường dẫn tâm đi tới
mặt mũi muôn đời vẫn thắm ướt vàng trắng
kia ngọn tháp cổ mãi vườn mình
đem theo trắng, theo hoa thần thoại, đem theo trái tim sen
ứng hồng màu đại bi, đại trí, đại nguyện....

Trong một phút xúc động
Mùa Hạ năm 2007